

MARCELLA KLEINE

Bloed WRAAK

THRILLER

Een geheim uit
het verleden brengt
een moeder en haar
dochter in gevaar

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

‘Deed het pijn om zo te sterven?’ fluister ik.

Het blijft stil.

Ik verhef mijn stem. ‘Zeg wat!’ De wanhoop sijpelt tussen de woorden door.

Nog steeds blijft het stil.

‘Ik wil het weten voor ik sterf,’ schreeuw ik. ‘Vertel het me!’

Mijn stem weerkaatst tegen de muren.

NATALIA – HEDEN

Met trillende vingers verbreek ik de verbinding. Mijn zusje is dood. Verslagen staar ik naar de regendruppels die over het raam glijden. Mijn ogen volgen een druppel en pas als de druppel opgaat in een andere druppel, dringen mijn moeders woorden tot me door. Haar bericht is zo onwerkelijk dat ik niets voel. Behalve leegte.

Dood. Een woord met een angstaanjagende, niet te bevatten oneindigheid. Nooit meer zusjes. Een rilling trekt door me heen en ik sluit mijn ogen. Beelden van Tara flitsen voorbij. Tara op de schommel, terwijl ik haar zacht duw. Tara trots op haar eerste rapport van de lagere school. Mijn zusje als pasgeboren baby, met haar helderblauwe ogen, haar rode haren en haar bleke huid vol sproeten. Toen al zo heel anders dan ik, met mijn roomkleurige huid, bruine ogen en donkere haren.

Ze kan niet dood zijn, ze is nog maar achttien.

Een snik ontsnapt aan mijn keel.

Langzaam dringt de betekenis van mijn moeders woorden tot me door. Nooit meer zullen Tara's ogen het licht vangen. De dood is onverbiddelijk en heeft mijn zusje voor altijd weggenomen.

Geschokt sla ik mijn handen voor mijn gezicht. Tranen vloeien tussen mijn vingers door. Ik ben te laat. Ik heb me zo vaak voorgenomen weer eens bij Tara en mijn moeder langs te gaan, maar ik deed het niet.

Moeder... het woord lijkt betekenisloos.

Ik laat mijn handen zakken en schraap mijn keel. 'Moeder'

Klinkt een andere benaming beter?

‘Mama.’

Het woord blijft verloren in de lucht hangen. Zoals ze ooit was, verschijnt mijn moeder in mijn gedachten. De quasinonchalance houding, de getuite lippen en een sigaret in de hand, dat was mijn moeder ten voeten uit. Ze had erop gestaan dat haar dochters haar bij de voornaam noemden. Ons eerste woordje was niet mama, maar Hellen.

‘Hellen,’ fluister ik zacht en ik herhaal de naam luider. ‘Hellen.’

Het klinkt vertrouwd dan de naam die ik mijn moeder niet mocht geven: mama. Toen ik jong was, waren mijn vriendinnen onder de indruk van de vrijgevochten Hellen. Zelf keek ik ernaar uit oud genoeg te zijn om te vertrekken, al vond ik het moeilijk om Tara achter te laten.

Een bliksemschicht verlicht de bergen aan de overkant van het meer. Automatisch tel ik het aantal seconden dat voorbijgaat, maar ik schrik toch van de donderslag die volgt. De regen slaat nu hard tegen de ramen.

De hemel huilt.

In het weerspiegelende glas zie ik een jonge vrouw, van wie ik weet dat ik het moet zijn. De verbijstering in de ogen maakt haar tot een vreemde.

Ik kan mezelf niet langer aanzien en draai me om. In de deuropening staat Lorenzo. Er ligt een onzekere blik in zijn donkere ogen. Een haarlok valt naar voren en hij duwt die uit zijn gezicht voordat hij een stap in mijn richting zet en zijn armen spreidt. Zelf blijf ik stokstijf staan en kijk toe hoe zijn bewegingen staken door mijn afwijzende houding. Zijn armen hangen doelloos naast zijn lichaam als hij vraagt wat er aan de hand is.

Ik schraap mijn keel, maar kan de woorden niet vinden.

‘Natalia, wat is er gebeurd? Wie had je aan de telefoon?’

Zijn gebroken Nederlands ontroert me al lang niet meer, maar ik waardeer het dat hij zijn best doet. Bij onze ontmoeting had-

den we afgesproken dat we elkaars taal zouden leren, maar mijn voorsprong was vele malen groter. Mijn Italiaanse vader had altijd in zijn moedertaal tegen me gesproken. Tranen branden achter mijn ogen. Ook hem moet ik missen.

‘Tara is dood,’ zeg ik schor.

‘Dood,’ herhaal ik als hij niet direct reageert.

Aan zijn ogen zie ik dat hij geschrokken naar woorden zoekt.

Mijn lippen trillen. ‘Laat ook maar.’

‘Wat een verschrikkelijk nieuws,’ zegt hij toch. Aarzelend komt hij dichterbij. ‘Gaat het?’

Ik negeer zijn uitgestoken hand. ‘Wat dacht je zelf?’

Lorenzo verstart. Vanbinnen raak ik verscheurd, maar ik dwing mezelf geen enkele gedachte aan hem te besteden. Tara gaat voor.

‘Morgenochtend vertrek ik naar Nederland.’ Ik wil het hem zachtmededelen, maar kan niet voorkomen dat mijn stem trilt. Ik negeer hem verder en verlaat de kamer. Als ik hem passeer, voel ik zijn nabijheid. Mijn knieën worden slap, maar ik herpak me en loop stug door naar de slaapkamer.

Behoedzaam sluit ik de deur achter me en ik ga op bed liggen. Mijn ogen staren zonder iets te zien naar het plafond, terwijl flarden van herinneringen zich in razend tempo afwisselen. Tara en Lorenzo, ik ben hen allebei kwijt.

*

De volgende ochtend word ik gebroken wakker. In mijn hoofd was het vannacht een chaos. Telkens sliep ik even in en schrok weer wakker om me te realiseren dat er iets verschrikkelijks aan de hand was. Lorenzo! Mijn hand tast naar de onbeslapen plek naast me. Hij is er niet. De pijn daarvan valt in het niet bij het besef dat Tara dood is.

Mijn ogen volgen de streep licht die door de kier tussen de gordijnen naar binnen valt en ik probeer me te herinneren wat

Hellen had gezegd over de doodsoorzaak. Er schiet me niets te binnen. Hellen was overstuur geweest en had alleen maar kunnen huilen, nadat ze er plompverloren ‘Tara is dood’ uit had gegooid. De woorden galmen nog na in mijn hoofd. Zullen ze ooit verdwijnen?

Moeizaam sta ik op en ik schuif de gordijnen open. In de tuin bloeit de bougainville uitbundig, de zware regenval heeft geen schade aangericht. Verderop baadt het Gardameer in het zonlicht en enkele vakantiegangers hebben de weg naar het water al gevonden. Het schokt me dat het leven gewoon doorgaat alsof er niets is gebeurd. Alsof Tara niet dood is. Alsof mijn leven niet in puin ligt.

Ik huiver en draai me om. Ik moet opschieten, anders mis ik de vlucht die ik gisteravond laat vanuit mijn bed heb geboekt.

Na het douchen pak ik met vaardige handen een koffer in, terwijl mijn gedachten bij mijn zusje zijn. Hoe meer ik aan haar denk, hoe onwerkelijker het wordt dat ze er niet meer is. In mijn hoofd is ze nog springlevend en ik raak er steeds meer van overtuigd dat ik haar over een paar uur in mijn armen zal sluiten en dat mijn moeder dan zegt: ‘Je bent erin getrapt. Het was een smoes om je in Nederland te krijgen.’

Tegen wil en dank glimlach ik. Het zou echt iets voor Hellen zijn om zo’n smakeloze grap uit te halen. Toch zou ik er alles voor geven dat het een grap is. Tara is te jong om te sterven.

Hoofdpijn drukt achter mijn ogen als ik mijn slaapkamer verlaat. In gedachten duw ik de pijn weg. Ik moet fit zijn voor de reis en voor wat me daarna te wachten staat.

De koffer rolt geruisloos achter me aan over de marmeren vloer. Bij de gastenkamer blijf ik staan en ik werp een blik door de openstaande deur. Lorenzo is nog diep in slaap. Het satijnen beddengoed is op de grond gegleden en ik slik bij de aanblik van zijn goddelijke lichaam dat...

Niet aan denken, Natalia. Voorlopig niet.

Zonder te ontbijten verlaat ik de villa. Voordat ik de deur achter me dichttrek valt mijn blik op de kaarten op het halkastje. Gisteren is de laatste gekomen, al is het misschien niet de allerlaatste. Aan mij geadresseerd en in Amsterdam afgestempeld. Afzender onbekend.

Ik twijfel: zal ik de kaarten meenemen? Ik kan er in Nederland mee naar de politie gaan.

Volgens Lorenzo moet ik het niet zo serieus nemen. ‘Die kaarten zijn gewoon afkomstig van een gek. Wie anders stuurt er elke week dezelfde kaart zonder tekst en zonder afzender?’

Maar de tekening op de voorkant jaagt me angst aan: een verwrongen fietswiel met daarboven een gebroken hart. Elke week dezelfde pentekening, uitgeknipt en op karton geplakt. Nu al vier weken lang. Wie doet zoiets?

De taxi staat met draaiende motor op me te wachten. De chauffeur toetert en haastig trek ik de deur dicht zonder de kaarten mee te nemen. De politie zal er toch niets mee doen.

Vluchtig kijk ik om. Het huis ligt er stil bij. Geen beweging achter de ramen, de voordeur blijft dicht. Met leegte in mijn hart leg ik de koffer op de achterbank en ga ernaast zitten. Kortaf draag ik de chauffeur op naar het vliegveld te rijden.

‘Si,’ antwoordt hij vrolijk.

In de achteruitkijkspiegel ontmoet zijn blik mijn ogen. Hij opent zijn mond, maar bedenkt zich en kijkt weer voor zich.

Mooi zo, mijn hoofd staat absoluut niet naar een praatje.

De uren die volgen laat ik gedwee over me heen komen. In het vliegtuig houd ik me slapende. Ik kan het niet opbrengen om sociaal te doen.

Lorenzo verschijnt achter mijn oogleden. De laatste weken waren verwarrend en mijn emoties waren alle kanten op geschoten door wat er in ons leven speelde. Door wat hij teweeg had gebracht. Tot gisteren hield het me dag en nacht bezig, ik wist niet

dat me nog iets veel ergers stond te wachten. Het afscheid van Tara, hoe moeilijk dat ook voor te stellen is.

NATALIA – HEDEN

Verbaasd waarschuw ik de taxichauffeur dat we verkeerd rijden. Mijn moeder kan niet in deze wijk wonen.

‘Het adres dat je opgegeven hebt, is toch echt in deze buurt,’ reageert de man.

Hij werpt een snelle blik in de spiegel. Ik vang zijn blik en kijk beschaamd weg.

Toen Hellen me haar nieuwe adres had doorgegeven, had ik aangenomen dat ze een leuk appartement in een rustige wijk had gevonden. Geen moment had ik me erin verdiept waar zij en Tara precies terecht waren gekomen na het faillissement van de restaurantketen en de gedwongen verkoop van de villa. Als altijd had ik het te druk met mijn eigen zaak. Hoeveel moeite was het om op internet te kijken om een beeld van hun nieuwe woonplek te krijgen en belangstelling te tonen? Schuldgevoel overvalt me omdat ik zo tekortgeschoten ben.

Hellen heeft onze laan in ’t Gooi voor een drukke buurt moeten inruilen. Vroeger heb ik haar vaak gesmeekt om van de chique villawijk, waar nauwelijks kinderen woonden, te verhuizen naar een gewone wijk. Ik bijt op mijn lip en vraag me af hoe het leven van Hellen en Tara er sinds de verhuizing uitziet. *Uitzag*.

Tara. Dit wordt de eerste keer dat ik haar bij terugkeer in Nederland niet in mijn armen kan sluiten. Ik schiet vol, maar verman me.

‘Hier is het,’ zegt de chauffeur en hij zet de auto midden op

straat stil. De parkeervakken voor het flatgebouw zijn allemaal bezet.

‘Hier?’ vraag ik vol ongeloof.

Het gebouw ziet er troosteloos uit en lijkt in geen enkel opzicht te passen bij een kleurrijk type als mijn moeder. In een oogopslag zie ik dat het huisnummer van mijn moeder zich op de begane grond bevindt, waar ieder appartement een ondiepe voortuin heeft.

Ik betaal de chauffeur en stap uit. Met de koffer achter me aan rollend en met een knoop in mijn maag loop ik Hellens tuinpad op.

Nog voordat ik aangebeld heb, gaat de voordeur open en sta ik oog in oog met Hellen. Er liggen donkere kringen rond haar ogen en haar gezicht is grauw. Haar lippen trillen als ze haar mond opent om me te begroeten.

‘Daar ben je.’

Haar stem klinkt schor en door emoties overmand ben ikzelf alleen maar in staat om met tranen in mijn ogen ja te knikken. Hellen zet een stap naar buiten en slaat haar armen om me heen. Onwennig en met mijn armen stijf langs mijn lijf onderga ik de omhelzing. Hellen was nooit een knuffelmoeder. Abrupt laat ze me los en ze gaat me voor door de smalle gang. Ik duw de voordeur zacht dicht en volg haar naar de woonkamer. Op de drempel blijf ik staan en laat mijn ogen door de kamer dwalen. Het staat er propvol met meubels die in de Gooische villa beter tot hun recht kwamen.

Hellen laat zich op de bank zakken en pakt haar sigaretten. Ze wenkt me om binnen te komen en tegenover haar plaats te nemen. Een diepe zucht ontsnapt aan mijn lippen bij de gedachte dat er geen weg terug is. Tot nu toe had ik diep in mijn hart nog de hoop dat het allemaal niet waar was en dat Tara nog leefde. Maar de lucht in de kamer is zwaar van verdriet.

Hellen steekt met trillende handen een sigaret tussen haar lip-

pen en houdt de aansteker ervoor. Met gesloten ogen en een frons boven haar ogen zuigt ze verbeten aan de sigaret, waarvan het uiteinde oranjerood oplicht. Ze lijkt mijn aanwezigheid te zijn vergeten en merkt niet dat ik haar observeer. Ze is oud geworden en lijkt in niets meer op de uitbundige Hellen van vroeger.

Als ze de rook langzaam uitblaast, opent ze haar ogen en kijkt me strak aan.

‘We hebben elkaar lang niet gezien.’ Haar stem verraadt dat ze nog steeds een kettingrookster is. ‘Te lang niet,’ verduidelijkt ze als ik niet meteen antwoord. Uit de toon kan ik niet opmaken of het een verwijt is.

Ik schokschouder. ‘Het kwam er niet van,’ zeg ik. ‘Ik heb het razend druk gehad met de zaak.’

Nooit had ik verwacht dat ik als weddingplanner zoveel werk zou krijgen. Ik vermoed dat ik dat te danken heb aan de Italiaanse villa die ik van mijn grootmoeder heb geërfd en waar ik tegenwoordig woon. De sprookjesachtige tuin en de stijlvolle ruimtes lenen zich uitstekend voor bruiloften. Mensen komen niet alleen vanuit Italië naar Villa Rosalia om echte Italiaanse romantiek te ervaren, maar vanuit heel Europa.

Een steek gaat door mijn hart bij de gedachte dat ik nooit een bruiloft voor Tara zal organiseren. Tranen prikken weer achter mijn ogen en gauw zoek ik afleiding door de kamer rond te kijken.

‘Hoe heb je hiervoor kunnen kiezen?’ Ik maak een handbeweging.

Mijn moeders blik dwaalt door de kamer en komt weer bij me terug.

‘Ach,’ zegt ze. ‘Wat maakt dat nog uit? Het vorige huis zou nu toch te groot zijn voor mij alleen.’

Ik negeer haar verwijzing naar Tara’s dood. ‘Het verbaast me gewoon dat je in deze wijk terechtgekomen bent. Kon je geen

leuk appartement in de buurt van de villa vinden? Je had het daar toch altijd naar je zin?’

Hellen haalt haar schouders op. Het valt me nu pas op dat ze er niet alleen oud en vermoeid, maar ook onverzorgd uitziet. Grijs strepen lopen door haar haar, dat ze voorheen altijd zwart verfde. Boven op haar hoofd is uitgroei zichtbaar en haar nagellak is afgebladderd. Alarmbellen rinkelen. Zo ken ik Hellen niet.

Ik buig voorover. ‘Wat is er in vredesnaam met je gebeurd?’ Ik wijs naar haar handen en haar kapsel. ‘Dit is niet van de laatste dagen.’

Ze haalt haar schouders op en haar mond vertrekt tot een streep. Wat er ook is, ze is niet van plan mij daar iets over te vertellen. Ik gooi het over een andere boeg.

‘Vertel me over Tara.’ Mijn stem wordt schor. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat ze er niet meer is.’ Een snik ontsnapt aan mijn keel.

Ook Hellen raakt geëmotioneerd. Handenwringend en tegen haar tranen vechtend zit ze tegenover me. Ze zoekt naar woorden en ik geef haar de tijd.

‘Het ging al een tijdje niet goed met haar,’ begint Hellen aarzelend.

‘Hè?’ vraag ik in verwarring.

Angst bekruipt me. Hellen had aan de telefoon alleen maar kunnen uitbrengen dat Tara dood was en ik was ervan uitgegaan dat ze was verongelukt. Ik wil mijn oren dichtdrukken om Hellens verdere woorden niet te horen. Waarom wist ik niet dat het niet goed ging met mijn zusje?

Mijn hart knijpt samen als een stem me influistert dat ik al een tijd geen contact meer met Tara had en dat ik geen enkele moeite had gedaan om haar te appen of te bellen. Mijn tekortkoming maakt me misselijk en ik sla mijn hand tegen mijn mond.

Hellen lijkt zich niet bewust van mijn innerlijke strijd. Met toegesnepen ogen neemt ze een haal van haar sigaret en blaast lang uit.

‘Tara worstelde ermee dat haar vader was weggegaan zonder ooit nog iets van zich te laten horen.’

Verbaasd kijk ik haar aan. ‘Dat begrijp ik niet. Waarom nu? Hij was al jaren weg.’

Hellen aarzelt, maar verklaart dan dat Tara al een tijd allerlei vragen over hem stelde.

‘Ze wilde horen van wie ze welke karaktertrekken had. Daarom wilde ze alles over Rory en zijn familie weten en probeerde ze hem op te sporen.’ Een schaduw trekt over haar gezicht. ‘Zonder resultaat,’ vult ze bitter aan.

Als ze zwijgt, laat ik haar woorden tot me doordringen. Verbleekte herinneringen aan Rory komen bovendrijven. ‘Foute Rory’ noemden mijn vriendinnen hem omdat hij op oudere vrouwen viel, maar alleen Hellen en ik wisten hoe fout hij werkelijk was.

Na zijn vertrek hadden Hellen en ik één keer gesproken over wat hij op zijn geweten had. Daarna had ik het uit mijn geheugen gewist uit angst het ooit een keer per ongeluk tegen mijn halfzusje te zeggen.

Tara leek gelukkig alleen uiterlijk op haar Ierse vader, verder was ze in alles zijn tegenpool. Ze was zachtaardig en was graag thuis. ‘Onze huismus’ noemde Hellen haar vaak gekscherend. Rory daarentegen was een vrijbouter die kwam en ging wanneer het hem uitkwam. Hij liet zich niet kennen en was ongrijpbaar geweest. Misschien was Hellen juist daarom op hem gevallen. Zij hield van mensen die buiten de gebaande paden treden. Vroeger dreef ze mijn Italiaanse vader tot wanhoop. Hij wilde een vrouw die er voor hem was als hij uit zijn werk kwam, maar zo zat Hellen niet in elkaar. Zij wilde volop van het leven genieten en liet geen uitstapje aan zich voorbijgaan. Dankzij de au pair had ze altijd oppas. Na de scheiding en ook na de geboorte van Tara begaf Hellen zich nog lange tijd in het uitgaansleven. Maar na Rory’s vertrek verging haar de lust en bleef ze meestal thuis.

‘Tara was een onzeker meisje,’ vervolgt mijn moeder. ‘Ze was anders dan jij.’

Dat kan ik beamen. Tara was kwetsbaar. Alsof haar bleke huid haar niet voldoende bescherming tegen de invloeden van buitenaf bood. Ik was veel stoerder. Dat moest ook wel, want ik had geen grote zus die op me lette en voor me opkwam.

‘Ze had het er ook moeilijk mee dat jij zo ver weg woonde.’

Hellens opmerking voelt als een verwijt en schuldgevoel trekt door me heen. Ik zocht Tara één keer per jaar op en in de zomervakanties logeerde ze bij mij in Italië. Toch bleef ze me verschrikkelijk missen. Spijt om het onomkeerbare doorklieft mijn hart en in gedachten hoor ik Lorenzo zeggen dat ik te hard voor mezelf ben.

‘Hoe veranderde ze dan?’

Hellen drukt haar sigaret uit in de asbak. ‘Ze raakte in zichzelf gekeerd en at steeds minder.’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik. ‘Tara was nooit een grote eter.’

Hellen beaamt dat. ‘Weet je nog dat we haar altijd plaagden om haar muizenhapjes, terwijl jij altijd een grote eter was?’ Haar ogen gaan over mijn ronde vormen.

Ik lijk qua karakter en postuur meer op mijn vader dan op Hellen, voor wie een slanke lijn heilig is. Zolang als ik me kan herinneren let ze op wat en hoeveel ze eet. Zelf ben ik meer van la dolce vita, net zoals mijn vader. Het zoete leven ofwel het goede leven waarin samenzijn, genieten en lekker eten en drinken hand in hand gaan.

‘En nu at ze nog minder?’ vraag ik.

‘Ja. Het leek alsof iets haar zo bezighield dat ze geen honger meer had.’

‘Maar wat dan?’ vraag ik. Ik wil begrijpen wat er aan de hand was met Tara en vooral waaraan ze overleden is.

Over Hellens wang rolt een traan die ze snel wegveegt. ‘Het had met haar zoektocht te maken. Meer weet ik niet, Tara sloot zich voor me af.’

Ze steekt een nieuwe sigaret op. Ik gun haar de tijd om rustig te inhaleren en uit te blazen. Als ze daarna een nieuwe haal neemt, pak ik de draad van het gesprek weer op.

‘En jij kon haar niets over Rory vertellen.’

Hellen schudt haar hoofd. Haar gezicht is gesloten, zoals altijd als het over Rory gaat. Het was voor haar een schok toen hij definitief uit haar leven verdween. Hij vertrok wel vaker voor langere tijd, maar kwam altijd weer thuis. Tot die ene keer. Het had zo’n impact op Hellen dat ze eindelijk de huiselijke vrouw werd die mijn vader zich had gewenst, al waren ze niet meer getrouwd. Maar nu maakte hij zich juist zorgen omdat ze zichzelf niet meer was.

‘Tara zag het leven niet meer zitten,’ fluistert mijn moeder.

Ik wil de betekenis van haar woorden niet tot me door laten dringen.

‘Onzin,’ zeg ik bot. ‘Niet weten op wie je lijkt, is geen reden om het leven niet meer te zien zitten.’

Hellen krimpt in elkaar. ‘Voor Tara wel. Ze nam een overdosis pillen.’

Verbijsterd staar ik haar aan. Zoiets zou Tara nooit doen!

Aan het verdriet in Hellens ogen te zien moet het wel waar zijn. Emoties vechten om voorrang en ik voel Tara’s pijn alsof ik haar wanhoop en eenzaamheid zelf onderga. In een poging mezelf onder controle te houden, sta ik abrupt op. ‘Ik ga koffiezetten.’

‘Ja,’ verzucht Hellen.

Koffie helpt, weten we allebei. Al is het maar voor even.